

Καὶ πέριξ τοῦ πυρός
φρεντική χορὸς
Σωτῆρων βρυκολάκων.

Κι ἄκουσαν νὰ λέη τέτοια κᾶποιας' Αμαζόνος στόμα:
πήρα μιᾶς Θεᾶς τὸ δόρυ, πήρα τοῦρανοῦ τὸ χρόμα,
νὰ τὸ κάνω σύμβολό μου σὲ στεργαῖς καὶ σὲ γιαλούς,
δύμας τοῦδ' ἀπὸ Ψηλᾶ
· νὰ κυλέται γαμηλά
μέσα σὲ παθῶν πηλούς.

Φρασουλῆς καὶ Φερεκλέτος,
οὐ καθένας νέτος σκέτος.

ΙΙ.— Σ' αὐτὸν τὸ πατατράκα
γιατὶ κοιμέσαι, βλάκα;
γιατὶ καὶ σὺ δὲν δρῆς
στάξ ψάρις τὰς φαιδρές;

Μέσα σὲ δρᾶσι περισσῆ
πάς μέρος ἐνεργὸν καὶ σὺ
δὲν παιζεις δλρένα;

Φ.— "Αν εἰσαι φίλος πρεσφοιλῆς
δὲν θέλω πιὰ νὰ μου μάλιστας
γιὰ κάλη περασμένα.

"Στὴν γῆν τῶν ἀγελαών
ἐγὼ δὲν έχω πλέον
γιὰ χάσμι μρελά.

'Εγὼ παρνῶ καλά
κάτω στὸν Φαληράκα
μαζί μὲ τὴν παρέα.

Τώρα, βρέ Ταρταρίνε,
δλα γιὰ μὲν δὲν είναι
παρά μονόχα μέθοι.

Καὶ φύρην μόνην πλήθη
γνωστούς κι ἀγνωστούς κόσμου
διαβαίνουν ἀπὸ μπρός μου.

Τι πλεύτος κι εύτυχία!...
περνούνε, φαμφαρόνε,
δροπλισταν μεγάλοι.

Καὶ στὰ ξενοδοχεῖα
πηγαίνουνε καὶ τρώνε,
καὶ τοὺς κυττάζουν δλλοι.

Βλέπω μεγαλοπλούτους ἀφοπλιστάς ἔχει,
ποθε τρόψ χωρεῖς νὰ σέρχουνε εἰς ἀλλούς τὰ φιχία των,
καὶ μὲν οὖτογλυφάδεσκαμπόσοις νησιτικοὶ
κάνουν πάς καθαρίζουν τὴν δόνοντοστοιχία των.

Βλέπεις κεμπόδους νάδους ἀρμάδ' ἀπὸ βιτρόρια
μὲν ἀλλους μαζί καὶ χώρια,
καὶ ἄλλους δὲν έχουνε σκούνε
καὶ μιὰ παληγομασία.

Ἐξ δλων τούτων κι ἄλλων
μέσα σ' αὐτὴν τὸν σάλον
σκέψου καλά καὶ κρίνε.

"Στὴν γῆν τῶν φωραλέων
ἰσορροπία πλέον
κοινωνικὴ δὲν είναι..

Τὴν πρὶν ίσορροπίαν τὴν τόσον ζηλευτὴν
δό πόλεμος μὲ τὰλλα,
μωρὴ Ἑσροκαυνάλα,
ἔχαλας κι ἀθήνη.

Πλουτίζει κι ὁ λοστρόμος
μέσα σ' αὐτὴν τὴν πάλην
τοῦ κόσμου τὴν μικράν.

Καὶ σὸν ἀστρονόμος
τὴν Ἀρκτον τὴν μεγάλην
βλέπεις καὶ τὴν μικράν.

Βλέπεις σ' αὐτὸν, βουβέλι,
στόμφον ἀνδρὸς ἀγκρίτου;
δὴν είχε πρὶν νὰ βάλῃ
μπάλωμα στὸ βρακί του.

Κότταξ κάποιον... Τώρα φουσκωνει προπτῶς
μπροστά μας, βρέ κασθη...
δλίγου δεῖν νὰ πάθῃ φθειρίσιν κι ἀνδρὸς
σπικ τὸν Φερεκύδη.

Δὴν βλέπεις σὸν βιάκας καὶ κουριοκεφαλάκης
καὶ τούτον, κακομοιότη...
εἰς τὰ τάμπλ-ντ' ὅτι εἴκανα τὸν ἔβλεπα πολλάκις,
ποῦ τρέμε φυματέρι.

Δὴν ἔχει πιὰ μ' ἀδέρα
γεμάτη τὴν γαστέρα
σὸν τούτη τὴν δική σου.

Καὶ σὸν κυττᾶς τὸς τούχους
καὶ μοῦ μιλεῖς μὲ στήχους
καὶ κάνεις τὴν κακή σου.

Καὶ λαν πιθανόν,
θρίμμα τὸν Ἀθηγενόν,
μὲ τοὺς καιροὺς τὸ δέδα δάθε τῆς φόρας γόνος
νὰ γίνῃ Σάργη βαρθνός.

Μὰ καὶ πολλοὶ φορούνε Σωτῆρων προσωπεῖα
καὶ τρέχουν φρεγασμένοι,

κι' θλοι, βρέπε Περικλέτο, τὴν πρὶν Ιαορροπία
τὴν βλέπε χαλασμένη.

Τὸ δράμα τοῦ πολέμου
ἐπάραξε καθένα
καὶ τὴν δικήν μου φρένα.

Καὶ τώρα, φιλατέ μου,
κυττάζου τοὺς ἀνθρώπους
καθ' ὅλ' ἀνισορρόπους.

••••••••••••••••••••••
**'Ο Περικλέτος ὄμιλες
στὸν ἀνελφό του Φασουλῆ.**

II.—Κι' ἐγώ, μωρὲ ζωντόβολο, δὲν ἔχω τὶ νὰ κάνω,
κι' δταν ἀκούω πᾶς πλουτοῦν
καμπόσοι, ποῦ φωμαζητοῦν,
δέξταμαι, φρενητιώ, τὸ κρέκις μου θαγκάνω.

Τὶ πλοῦτος περισσάς!...
ρέει παντοῦ χρυσός,
μόνον δὴ ώ, ποῦ θέλει ποιητικά εἰστάσαις;
μὲ σὲ τὸν κακομοίρη,
πλεούμενο δὲν ἔχω σ' αὐτάς τὰς περιστάσαις,
μητ' ἔνα τρεγαν τῆρι.

"Μπρός" σ' ἀκρογιάλι σταματῶ
καὶ χάσκω μὲ τὴν Μούσα,
κι' δῆλος τὴν θάλασσα κυττᾶ
τὴν πικροκυματούσα.

Θάλασσα, ποῦ τυράννησες κι' αὐτὸν τὸν Ὄδυσσεα,
Δάμια τοῦ κάθε καρδιοῦ,
ἔπαρχουν κι' ἔξω στὴ στερεὰ φάρα πολλὰ χερσαία,
επούχουν μεσλδ τοῦ κοκοβιοῦ.

Τὰ πλούτη τοῖστον τὸν κάιρδ
δὲν κάνουνε νισάρι,
καὶ τὸ θηκό σου τὸ νερό
μοῦ φαινεται χρυσάφι.

Μονάχος κάτω στὸ γιαλό^δ
ρεμδάνω κι' ὄνειροπολθ
βαπόρια καὶ καίκια.

Μέρ "στ' αφρισμένα κόματα
οἱ μὲν πορῆκαν χρήματα,
οἱ δὲ μονάχα φύκια.

Δόξης δὲν ποθῷ σταφάνους,
δὲν δύνω πολεμιστάς,
μόνο κάνω πατινάδες
σ' ἀλευροῦς ομηχάνους,
σε τρανοῦς ἐφοπλιστάς,
καὶ καμπόσους μυλωνάδες.

"Ω! δὲν μ' ἀρέσει τῆς μάχης πλέον
τοπλον, ἡ λόγχη, τὸ σφέζον αἷμα,
λόγχην μονάχα θέλω τὸ βλέμμα
σταχεμπόρων κι' ἐφοπλιστῶν,

καὶ ν' ἀναζήσω σὰν φάρι πλέον
μέσα σὲ πλούτη χρηματιστῶν.

"Ἐξω, φωνάζουν, ἡ πρώτη φώρα,
μὲ τοὺς πολέμους πλουτοῦν πολλοὶ,
ἐν τούτοις φάνει καὶ πείνας ώρα,
κι' ἐγώ, ποῦ πέρωρ γιά στίχους φόρα,
φιλω τὴν φώραν καὶ μὲ φιλεῖ.

••••••••••••••••••••••
**'Απάντησις τοῦ Φασουλῆ
στὸν σύντροφο τὸν πρασφελῆ.**

Φ.—

Μήν τρέχης κάτω στοὺς γιαλούς,
δὸν γὰρ πλουτοῦ πακτωλούς
δὲν εἰσαι, τραγίσενη.

Σὺ πρωρίσθης νὰ γελάξῃς
κι' ἔνα πυθάρι νὰ κυλάξῃς
καθώς τὸν Διογένη.

"Άλλος δὲν μπορεῖς νὰ γένης,
μήν ἐλπίζεις μερδικὸ
ἀπὸ πλούτους ξαφνικούς.

Κι' ἐν στὰ θέατρα πηγαίνης
πέρνε γιά καλδ κακδ
κι' επιδέσμους μερικούς.

"Επειδὴ μπορεῖς νὰ γίνῃ κάποια συμπλοκὴ με γάλη,
καὶ γιὰ γεύση παρλαπίτα,
νὰ σὺ κάνουν καρμιλ τρύπα
στὸ σοφό σου τὸ κεφάλι.

Βλέπαις καθημίαν κρᾶσιν
νὰ παρασφηγῇ πρὸς δράσιν,
καὶ δὲν ἀδρανεῖ σὰν πρῶτα.

Σὲ θεάτρων παραστάσεις
καὶ λοιπὰς διακεδάσεις
πέρνε πάντα καὶ τοιράτα.

Μή συχνάζεις, βρέπε Γκορόλα,
σὲ θέαματα ποικίλα.
Τώρα πρένεται κι' ἔκει
καθεμιλ πολιτική.

Κι' ἔνθι χάσκαις οὐδετέρως, σίχαμα τῆς πρωτευούσης,
μπορεῖς ξέαφνα ν' ἀκούσης
στῶν θεάτρων τὰς πλατείας
διαφόρους βρυχήθμοις,
καὶ νὰ τρέχῃς τραματίας
σὲ Βοήθειῶν σταθμούς.

II.—Δέχομαι τῆς συμβουλαῖς σου, καὶ γιὰ τούταις εἴρι
(εὐγνώμων),
δὲν τοσούτω νὰ μιά φάτα, ταμπελόσκυλο τῶν δρόμων.